

Det vil jo altsaa nu komme til at foreligge, og Spørgsmaalet vil kunne blive Genstand for ny Overvejelse.

De øvrige Spørgsmaal, som have været fremme, og som kunne give mig nogen Anledning til at sige et Par Ord, skal jeg omtale meget kort. Hvad angaar Spørgsmaalet om Kommissarierne, blev det jo af det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk) meget stærkt pointeret, at han mente, at man udmærket godt kunde spare den Udgift, som vi have til dem paa Statsbanernes Budget, og henstillet, om man for de private Baners Vedkommende mulig kunde overlade lokalkendte Mænd — jeg tror, det var hans Udtryk — dette Hverv. Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at der var Uenighed om dette Spørgsmaal, og naar jeg siger et Par Ord derom, er det egentlig nærmest for at konstatere, at den højtærede Minister har Ret i sin Udtalelse. Jeg havde nemlig Lyst til at føje til, hvad der allerede er sags, dels af Ordføreren, dels af det ærede Medlem for Ribe, at man jo udmærket kan tænke sig den Udvej, at vi ogsaa sparede Privatbanerne for Udgiften til Kommissarierne. — det maa nemlig huskes, at det er en Udgift, som Privatbanerne have, det er noget, som falder paa deres Budgetter, enten det nu er faa eller mange Kommissarier — der er — det er i alt Fald min private Opfattelse, som jeg ogsaa tror deles af en hel Del af Finansudvalgets øvrige Medlemmer. Privatbanernes Styrelse vil jo dog som Regel være interesseret i, at Banerne drives fornuftigt og økonomisk, forsvarligt baade fra Publikums og fra Privatbanedriftens Standpunkt, saa at Staten, som jo har Halvdelen af Banernes Anlægssum paa sine Aktier og altsaa er interesseret, ikke løber nogen større Risiko ved ikke at have dette Tilsyn, men overlade det alene til Bestyrelserne for de private Baner. Det er jo vel heller ikke just en Fordel for Privatbanerne, at de, som det hedder, skulle igennem Kommissarius med alt, hvad der skal foretages — jeg tror, at det ærede Medlem for Ribe sagde, at saa snart der skal flyttes en Dør eller foretages det allermindste, skal det gaa igennem Kommissarius — og at det er nogen større Fordel for Ministeriet at have denne Mellemmand, kan jeg i alt Fald ikke se. Der er derfor flere Medlemmer af Finansudvalget, som mene, at man maaske ogsaa kunde spare Privatbanerne for denne Udgift.

Med Hensyn til det Ændringsforslag, der af et Mindretal er stillet om at nægte et større Beløb, lidt over 9,100 Kr., til Formeringshuset i Sorgenfri Slotshave, skal jeg blot sige, at det er rigtigt, at det er et kostbart Hus, men det gælder jo ikke alene dette, men det gælder, som jeg for øvrigt forleden havde Lejlighed til nogenlunde tydelig, mener jeg, at sige og understrege, alle de Bygninger, som Staten skal opføre, at de ere dyre, ja alt for dyre. Naar Flertallet imidlertid ikke har fundet sig foranlediget til at gaa med til Ændringsforslaget, gaar jeg ud fra, at det ligger i, at man ikke har fundet Anledning til netop her at tage, om jeg saa maa sige, Reb i Sejlene over for de kostbare Bygningsforetagender. Naar vi f. Eks. gaa med til at give noget over 6,000 Kr. til at bygge en Bro i Frederiksberg Lysthave — og der har jo Mindretallet ikke stillet Ændringsforslag — en Bro, som vel ikke kan siges at være absolut nødvendig af Hensyn til Samfærdselen, altsaa til en saadan Bro at anvende en Bekostning, som vi rundt omkring i Landets Kommuner vilde kørse os over at skulle give for en Bro, som var langt mere nødvendig, nemlig over de Aaløb, som findes paa Landet mellem forskellige Kommuner, ved jeg ikke, hvorfor vi netop skulle tage Forbehold over for Spørgsmaal som om dette Formeringshus i Sorgenfri Slotshave. Jeg kan ogsaa nævne her, at naar man har ladet passere, at man bygger et Hus til syge Høns ude paa Landbohøjskolen for næsten 9,000 Kr., kunde vi jo ogsaa paa et saadant Punkt have taget Forbehold. Vi have ladet en hel Masse passere af, hvad vi ved os selv indrømme er alt for kostbart, og det er, som sagt, alt, hvad Staten bygger. Vi have paa enkelte Punkter enten taget Forbehold eller nedsat Summen, og dette saavel som Udtalelserne her skulde ogsaa udtrykke et Ønske om at faa baade Ministeriet og de Arkitekter, det benytter, til at forstaa, at de maa holde igen, saa at der ogsaa kan spares paa disse Omraader.

Med Hensyn til den Ændring, der findes paa § 26: Afsnit II. B. under Nr. 138 og er stillet af et Mindretal, er jeg ogsaa noget ængstelig for at udtale mig ret meget, da den højtærede Minister temmelig sikkert har Ret i, at det kunde give Anledning til en Debat paa flere Dage. Det vedrører Spørgsmaalet om, hvorvidt Ministeren skulde have Bemyndigelse til at gribe ind over for „Det forenede Damp-